

GRONDSLAGEN VOOR VERDELING DIGITALISERINGSVERGOEDINGEN AAN BEELDMAKERS

Vastgesteld in juni 2013

A. Systematiek

Voor beeldmakers is het mogelijk om opgave te doen van hun online getoonde werken in niet-commerciële beeldbanken waarvoor overeenkomsten zijn getroffen, maar ook in krantenarchieven waarvoor samen met stichting LIRA (auteursrechtenorganisatie voor freelance schrijvers) soortgelijke overeenkomsten worden gesloten.

Pictoright gaat bij de verdeling van digitaliseringsvergoedingen uit van een systematiek die gebaseerd is op twee ingangen en baseert zich eerst op de basisdigitaliseringsvergoedingen en daarna op de opgaven van beeldmakers, waarmee de basisdigitaliseringsvergoedingen kunnen worden aangevuld.

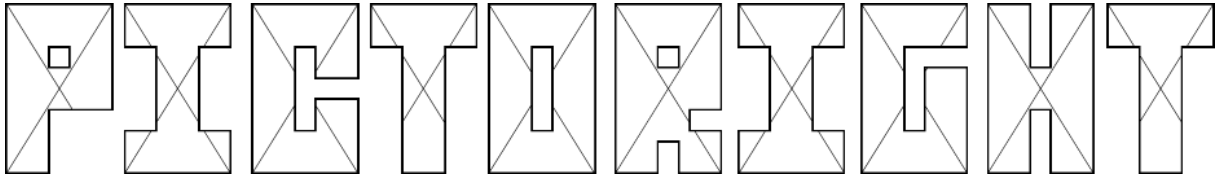
B. Aansluiting bij reeds beschikbare gegevens (lijkend op reprorechtssystematiek)

Aangezien het ondoenlijk is om van alle beeldmakers te verwachten dat ze in alle archieven hun bijdragen gaan opzoeken, wordt voor het verdelen van de basisdigitaliseringsvergoedingen in eerste instantie gebruik gemaakt van de reeds beschikbare gegevens m.b.t. dagbladen, tijdschriften en boeken (hierna: mediagegevens). Hiervoor gelden de volgende grondslagen:

Soort uitgave	Omschrijving	Weging basisdigitalisering
Boek	Algemeen	1
Tijdschrift	Opinie	25
Tijdschrift	Overige	1
Tijdschrift	Publiek	10
Tijdschrift	Vak, wetenschappelijk, educatief	2
Krant	Dagbladen gecombineerd per groep	10
Krant	Landelijke dagbladen	25
Krant	Niet gespecificeerde publicaties	1
Krant	Overige landelijke dagbladen	10
Krant	Huis-aan-huis bladen e.d.	2

Minimum Basispunten	Staffel %	
0	100	1,000
20	50	0,500
40	30	0,300
60	10	0,100
200	5	0,050
500	2	0,020

Uitgangspunt bij de repartitie zijn de gegevens van de voorgaande beschikbare jaren vanaf 2005, waarvan het jaar met de hoogste uitkomst wordt genomen. Pictoright keert een minimale vergoeding uit van € 10,- aan alle beeldmakers die voorkomen in de basisdigitaliseringsrepartitie.



C. Losse afbeeldingen

Het kan echter voorkomen dat het werk van een beeldmaker de afgelopen jaren niet of nauwelijks is gepubliceerd en dat een maker derhalve niet of nauwelijks recht heeft op de basisdigitaliseringsvergoeding. Daarom wordt de mogelijkheid geboden om wel de werkelijke bijdragen in de archieven erin te betrekken.

Hiervoor geldt de volgende staffel:

Aantal afbeeldingen		Bedrag €
1 foto		5
2 t/m 5		10
6 t/m 10		20
11 t/m 25		50
26 t/m 100		100
101 t/m 1000		300
1001 t/m 5000		600
5001 t/m 10000		900
10001 t/m 20000		1200
20001 t/m 30000		1500
30001 t/m 40000		1800
40001 t/m 50000		2100
Meer dan 50000		2400

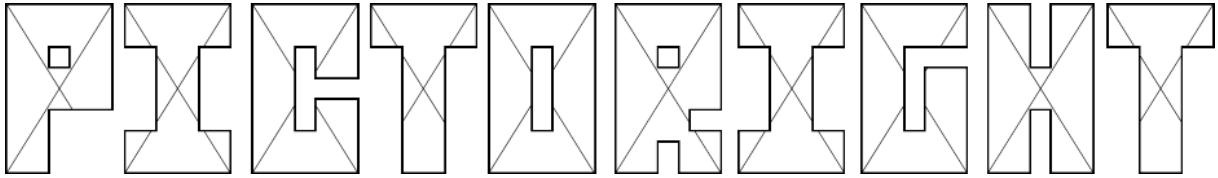
Hiermee wordt de mogelijkheid gecreëerd dat een beeldmaker aantoont dat hij op een hoger bedrag recht heeft dan het bedrag dat volgt uit de basisdigitaliseringsrepartitie. Hierbij bestaan de volgende mogelijkheden:

1. De beeldmaker in kwestie toont aan dat hij een x-aantal keer in de archieven voorkomt.
 - a. Als hij op grond van de basisdigitaliseringsrepartitie nog geen vergoeding kreeg, krijgt hij nu een vergoeding op basis van zijn opgave.
 - b. Als hij al wel een vergoeding krijgt toegewezen op grond van de basisdigitaliseringsrepartitie, maar deze vergoeding is lager dan wat de vergoeding volgens de beeldmaker moet zijn (aan de hand van zijn eigen opgave), dan wordt de vergoeding ten voordele van de beeldmaker aangepast.
 - c. Als hij al wel een basisdigitaliseringsvergoeding krijgt toegewezen op grond van de basisdigitaliseringsrepartitie, maar deze vergoeding is hoger dan wat de vergoeding volgens de beeldmaker moet zijn (aan de hand van zijn eigen opgave), dan blijft de vergoeding hetzelfde op grond van de basisdigitaliseringsrepartitie. De vergoeding wordt dus niet ten nadele van de beeldmaker aangepast.
2. Aannames

Omdat het in sommige gevallen ondoenlijk is om daadwerkelijk te gaan tellen, is er een aantal methodes ontwikkeld die tellen overbodig maakt.

 - a. Cartoonisten-rekenmethode:

Bij bepaalde makers kan er in sommige gevallen van worden uitgegaan dat zij veel in de gedigitaliseerde krantenarchieven voorkomen. Als voorbeeld nemen we een cartoonist die jarenlang dagelijks een cartoon heeft gepubliceerd in een landelijk dagblad. Als deze cartoonist bijvoorbeeld aangeeft dat hij van 1960 tot 2004 dagelijks een cartoon heeft gepubliceerd in een landelijk dagblad, kan de volgende rekenmethode worden gehanteerd. 1960 tot 2004 bestrijkt 44 jaar, waarbij uit kan worden gegaan van 250 cartoons per jaar. Deze aanname wordt marginaal getoetst, bekeken wordt bijvoorbeeld



alleen het jaar 1972. Deze cartoonist kan met deze methode uitkomen op 11.000 afbeeldingen, wat € 1200,- oplevert.

b. € 100-regel:

Bij bepaalde beeldmakers kan er van uitgaan worden dat deze met een redelijk aantal afbeeldingen in de archieven vertegenwoordigd is, maar verder kan het volstrekt onduidelijk zijn om hoeveel afbeeldingen het gaat (er is geen cartoonisten-rekensom te maken). In deze gevallen kan worden uitgegaan van 100 afbeeldingen (3000 punten), wat € 100,- oplevert.

D. Verder gelden de volgende uitgangspunten:

1. De digitaliseringsvergoedingen die voor een bepaald jaar worden verdeeld, hebben betrekking op losstaande afbeeldingen in niet-commerciële beeldbanken en afbeeldingen in boeken, in tijdschriften en in dagbladen in archieven.
2. Het is niet vereist dat de beeldmaker in kwestie aangesloten is bij Pictoright.
3. Elk jaar wordt een lijst opgesteld van betalende archieven, waar de verdeling betrekking op heeft.